

61978J0232

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 25 SEPTEMBRIE 1979¹
Comisia Comunităților Europene
împotriva Republicii Franceze
„Carne de oaie”
Cauza 232/78

În cauza 232/78

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de consilierii săi juridici, domnii R. Béraud și P. Kalbe, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, bătiment Jean Monnet, Kirchberg, la domnul Mario Cervino,

reclamantă,

împotriva

REPUBLICII FRANCEZE, reprezentată de domnul N. Museux, în calitate de agent, cu domiciliul ales la sediul Ambasadei Franței la Luxemburg,

pârâtă,

având ca obiect o acțiune în neîndeplinirea obligațiilor care îi reveneau Republicii Franceze în temeiul articolelor 12 și 30 din Tratatul CEE.

CURTEA,

compusă din domnii H. Kutscher, președinte, Mackenzie Stuart, președinte de cameră, P. Pescatore, M. Sorensen, A. O’Keeffe, G. Bosco și A. Touffait, judecători,

avocat general: domnul G. Reischl

grefier: domnul A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin cererea depusă la grefă la 25 octombrie 1978, Comisia a sesizat Curtea, în temeiul articolului 169 din Tratatul CEE, cu o acțiune care viza constatarea faptului că „Republica Franceză, continuând să aplice după 1 ianuarie 1978 regimul său restrictiv național în cazul importurilor de carne de oaie din Regatul Unit, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 12, precum și al articolului 30 din Tratatul CEE”. În apărarea sa, guvernul francez a susținut în principal faptul că are dreptul, în

¹ Limba de procedură: franceza.

temeiul articolului 60 alineatul (2) din actul de aderare, să mențină restricțiile aplicate importurilor menționate atâta timp cât carnea de oaie nu intră sub incidența unei organizări comune a piețelor.

2 Invocând hotărârea pronunțată de Curte la 29 martie 1979 (Cauza 231/78, Comisia/Regatul Unit), în cursul procedurii, Comisia și-a modificat concluziile pe parcursul audierii orale și a cerut Curții, ținând seama de ideea care stă la baza hotărârii, să constate că regimul național aplicat importurilor de carne de oaie menținut de autoritățile franceze era incompatibil cu articolele 12 și 30 din Tratatul CEE, sub anumite aspecte, începând cu 1 iulie 1977, sub altele, începând cu 1 ianuarie 1975 și în sfârșit, sub altele, începând cu data aderării. Conform Comisiei, rezultă din hotărârea citată anterior că doar noile state membre aveau dreptul de a invoca dispozițiile articolului 60 alineatul (2) din actul de aderare și că, în consecință, pentru statele membre originare, aprecierea conformității cu tratatul a restricțiilor la import aplicate produselor care provin dintr-un nou stat membru depinde de datele stabilite la articolele 35, 36 și 42 din actul de aderare.

3 Noile concluzii prezentate de Comisie pe parcursul audierilor sunt inadmisibile în măsura în care sunt contrare dispozițiilor articolului 38 din regulamentul de procedură. În temeiul acestor dispoziții, părțile sunt obligate să definească obiectul litigiului în actul de sesizare a instanței. Chiar dacă articolul 42 din regulamentul de procedură permite, în anumite condiții, prezentarea de noi motive, o parte nu poate modifica însăși obiectul litigiului în cursul judecății. Rezultă că temeinicia unei acțiuni trebuie examinată doar în ceea ce privește concluziile incluse în cererea introductivă de instanță, adică în ceea ce privește perioada de după 1 ianuarie 1978.

4 Rezultă din motivele care stau la baza Hotărârii din 29 martie 1979, citată mai sus, că articolul 60 alineatul (2) din actul de aderare a încetat să mai aibă efecte de la sfârșitul anului 1977. Astfel, această dispoziție nu se aplică pentru perioada pentru care Comisia a cerut constatarea neîndeplinirii obligațiilor de către Republica Franceză. Astfel, aceasta nu trebuie luată în considerare pentru soluționarea prezentului litigiu. Acesta trebuie soluționat doar pe baza dispozițiilor Tratatului CEE, adică a articolelor 12 și 30. Argumentele guvernului francez care au la bază actul de aderare trebuie, în consecință, excluse din examinarea litigiului.

Cu privire la fond

5 S-a convenit că importurile de carne de oaie în Franța sunt supuse unui regim restrictiv aplicat importurilor, care se bazează pe un „preț-prag”, protejat de un sistem de interzicere a importurilor și de „suprataxe”. Importurile de carne de oaie în Franța nu sunt autorizate decât atunci când o anumită cotare de referință în Franța atinge sau depășește nivelul prețului-prag. De asemenea, o „suprataxă” a cărei valoare variază în funcție de cotarea națională de referință a cărnii de oaie pe piața franceză este percepută pentru importurile de animale vii pentru abatorizare și carcase de carne de oaie proaspete sau refrigerate.

6 Guvernul francez nu contestă faptul că acest regim nu este conform dispozițiilor din tratat privind eliminarea obstacolelor pentru libera circulație a mărfurilor în interiorul Comunității. Cu toate acestea, pentru a justifica păstrarea acestui regim și aplicarea sa în cazul importurilor de carne de oaie din Regatul Unit, trebuie invocate, în esență, trei argumente. În primul rând, acesta evidențiază consecințele economice și sociale grave ale unei eliminări a organizării naționale a pieței pentru economia anumitor regiuni defavorizate din punct de vedere economic, pentru care creșterea de ovine reprezintă o resursă importantă. În al doilea rând, atrage atenția asupra stadiului lucrărilor în vederea instaurării unei organizări comune a pieței cărnii de oaie, subliniind efectul nefast al intercalării unei etape a liberului schimb între eliminarea organizării naționale și înlocuirea acestuia cu o organizare comună. În final, este subliniată inegalitatea concurențială care derivă din faptul că este obligat să elimine propria sa organizare a pieței, în timp ce în Marea Britanie rămâne intactă, în sectorul respectiv, o organizare națională bazată pe sistemul „deficiency payments”, al căror rezultat îl reprezintă subvenționarea exporturilor de carne de oaie către Franța.

7 Fără a ignora realitatea problemelor cărora autoritățile franceze trebuie să le facă față în sectorul considerat și interesul privind finalizarea creării, în cât mai scurt timp, a unei organizări comune a pieței pentru carnea de oaie, Curtea trebuie să reamintească, astfel cum a subliniat deja în Hotărârile sale din 2 decembrie 1974 (Cauza 48/74, Charmasson, Rec. p. 1383) și din 29 martie 1979, citate anterior, că după expirarea perioadei de tranziție a Tratatului CEE și, în ceea ce privește noile state membre, expirarea termenelor de tranziție prevăzute în mod specific de actul de aderare, funcționarea unei organizări naționale a pieței nu poate reprezenta un obstacol pentru efectul deplin al dispozițiilor tratatului privind eliminarea restricțiilor în calea schimburilor intracomunitare, cerințele piețelor respective fiind deja asumate de instituțiile comunitare. Expirarea termenelor de tranziție implică, astfel, că domeniile și chestiunile atribuite în mod explicit Comunității intră sub incidența competenței comunitare, astfel încât, dacă este în continuare necesar să se recurgă la măsuri speciale, acestea nu vor mai putea fi decise unilateral de statele membre respective, ci trebuie adoptate în cadrul ordinii comunitare, destinată garantării protecției interesului general al Comunității.

8 Prin urmare, doar instituțiile competente sunt cele care adoptă în termenele corespunzătoare măsurile necesare pentru a găsi, într-un cadru comunitar, o soluție de ansamblu pentru problema pieței cărnii de oaie și dificultăților deosebite cu care se confruntă acest subiect în anumite regiuni. Faptul că aceste lucrări nu au fost încă finalizate nu reprezintă, cu toate acestea, un motiv suficient, pentru un stat membru, să mențină o organizare națională a pieței care are caracteristici incompatibile cu cerințele tratatului privind libera circulație a mărfurilor, precum restricțiile la import și perceperea de taxe pentru produsele importate indiferent de denumire.

9 Republica Franceză nu poate justifica existența unui astfel de regim prin argumentul că, în ceea ce îl privește, Regatul Unit a menținut o organizare națională a pieței pentru același sector. În cazul în care Republica Franceză consideră că acest regim include elemente incompatibile cu dreptul comunitar, aceasta poate reacționa, fie în cadrul Consiliului, fie prin intermediul Comisiei, fie, în sfârșit, în cadrul căii de atac jurisdicționale pentru a obține eliminarea acestor incompatibilități. În nici un caz, un stat

membru nu se poate autoriza singur pentru a adopta unilateral măsuri corective sau măsuri de apărare, destinate prevenirii unei eventuale neîndepliniri, de către un alt stat membru, a normelor tratatului.

10 Astfel, este necesar să concluzionăm că organizarea națională a pieței cărnii de oaie menținută de autoritățile franceze este incompatibilă cu tratatul prin faptul că presupune stabilirea unui preț-prag protejat de un sistem de interzicere a importurilor și perceperea unei taxe la importurile de carne de oaie originară dintr-un alt stat membru. Este necesar să subliniem că această constatare nu împiedică autoritățile franceze să adopte, în favoarea sectorului respectiv, în așteptarea creării unei organizări comune a pieței, a oricărei măsuri de ajutor ale cărei caracteristici ar fi compatibile cu dispozițiile tratatului.

11 Rezultă că aplicând în continuare, după 1 ianuarie 1978, regimul său restrictiv național în cazul importurilor de carne de oaie din Regatul Unit, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 12 și 30 din Tratatul CEE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

12 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Deoarece pârâta a căzut în pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată .

Pentru aceste motive,

CURTEA,

Declară și hotărăște:

1) Aplicând în continuare, după 1 ianuarie 1978, regimul său național restrictiv în cazul importurilor de carne de oaie din Regatul Unit, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 12 și 30 din Tratatul CEE.

2) Pârâta este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Kutscher
Sørensen

O'Keeffe

Mackenzie Stuart
Bosco

Pescatore
Touffait

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 25 septembrie 1979.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher